

บทนำ

ปี 1986

ในห้องซังแห่งนี้มีผ้าห่มอยู่ผืนหนึ่ง จากกลิ่นเธอเดาว่ามันไม่เคยถูกซักเลย แม้ว่าตั้งแต่แรกที่ถูกนำตัวมาที่นี่เจตจะม้วนผ้าห่มผืนนั้นซุกไว้ตรงมุมห้อง เพราะอากาศในนี้ค่อนข้างร้อนอบอ้าว แต่กลิ่นปลัสสวะหมักหมมและกลิ่นตัวเหม็นสาบที่โชยมาก็ยังสุดจะทานทน เจ้าหน้าที่มากิลล์หยิบผ้าห่มแล้วยื่นให้ “รับไปสิ” เจ้าตัวบอก “คลุมหัวซะ ห้ามเปิดเผยใบหน้าเด็ดขาด”

มันจำเป็นด้วยเหรอในเมื่อใบหน้าของเธอเด่นหราอยู่บนหนังสือพิมพ์แทบทุกฉบับตั้งแต่เมื่อหลายเดือนก่อน และพรุ่งนี้ก็คงถูกประโคมข่าวอีกครั้ง เจตมองผ้าห่มอย่างขยะแขยง มากิลล์หรีตามอง

“เจต” มากิลล์พูด “เธอจะออกไปโดยไม่ปิดหน้าก็ได้ เชื่อกะเธอว่าพวกเธออยากเห็นหน้าเธอใจจะขาด อีกอย่างฉันไม่เดือตร้อนอยู่แล้ว”

ใช้สิ ใครต่อใครได้เห็นหน้าเธอแล้วนี่ ไม่ว่าจะในหนังสือพิมพ์หรือข่าวทีวี หลายสำนักพาดหัวข่าวทำนองว่า *ผู้คนที่ทั่วโลกต่างภาวนาขอให้เจอนางฟ้าตัวน้อย* แต่ในความคิดฉันน่าจะเป็น *มารในคราบนางฟ้า* มากกว่า

เจตได้ยินเสียงดังออกมาจากประตูที่เปิดอยู่ เบลกริตร้องไม่หยุดนับตั้งแต่ได้ฟังคำตัดสินของคณะลูกขุน ปกติจะไม่มีเสียงอะไรเล็ดลอดผ่านผนังหนา ๆ ของห้องซังเข้ามาเลย ไม่ว่าจะเสียงด่าทอหรือเสียงผีเก้าเจ้าหน้าที่ มีเพียงเสียงเลื่อนปิดช่องมองและเสียงปิดประตูบานหนาหนัก เธอได้ยินแค่เสียงหายใจและเสียงหัวใจเต้นรัวของตัวเอง ดังนั้นพอมากิลล์เปิดประตูเสียงต่าง ๆ จึง

ดังแรกเข้ามาในชั้นใต้ดินแห่งนี้ รวมทั้งเสียงร้องขอความเป็นธรรมที่ดังประสานกันอย่างดุดัน คนเหล่านั้นต้องการตัวเธอ...เธอและเบล เจดรู้แค่นี้

มาทิลด์ยื่นผ้าห่มให้อีกครั้ง คราวนี้เจดรับไว้ ต่อให้ไม่เต็มใจ แต่สุดท้ายก็คงถูกบังคับให้คลุมหัวไว้อยู่ดี ทันทีที่มาทิลด์แตะโดนมือเด็กหญิง เธอก็รีบชักมือกลับ

เสียงเบลฟังดูเหมือนเสียงร้องโหยหวนของสัตว์บาดเจ็บ

แม้ว่าต้องกัดแขนตัวเองจนขาดเพื่อให้หลุดพ้นจากที่นี้เบลก็คงไม่ลังเลเรื่องนี้โหดร้ายกับเบลมากกว่าเธอ เพราะเบลไม่เคยเจอประสบการณ์เลวร้ายแบบที่เธอเจอมาก่อน

มาทิลด์ซักสีหน้าพาลางถาม “รู้สึกยังไงบ้าง เจด”

ช่วงขณะหนึ่งที่เจดคิดว่าอีกฝ่ายถามด้วยความห่วงใย แต่พอเหลือบมองหน้าก็รู้ทันทีว่าไม่ใช่ เจดจึงถามทิลด์เซมิงพาลางตอบคำถามนั้นในใจ ฉันรู้สึกเหมือนตัวหดเหลือนิดเดียว ทั้งเดียวดาย หวาดกลัว และสับสน ฉันรู้ว่าพวกเขาตะโกนตำหนิ แต่ไม่เข้าใจว่าทำไมถึงเกลียดกันขนาดนี้ เราไม่ได้ตั้งใจ เราไม่เคยตั้งใจให้มันเกิดขึ้น

“ไม่ดีเลยใช่ไหม” มาทิลด์ถามอีกครั้งแต่ไม่ได้ต้องการคำตอบ “รู้สึกแย่มากไหมล่ะ”

เจดได้ยินเสียงเบลตื่นรนซัดขึ้นอยู่ตรงโถงทางเดิน “ไม่ ไม่ ไม่ ไม่ ไม่! ขอร้องละ! ได้โปรด! หนูจะหาแม่! แม่จ๋า! อย่างนะ อย่าพาหนูออกไปข้างนอกนั้น อย่า!”

เจดหันกลับมามองตำรวจหญิง ไบหน้าอีกฝ่ายดูราวกับหน้ากากฮาโลวีนสุดสยอง มาทิลด์ลี้ตามองเธอด้วยความเกลียดชังไม่ต่างกัน เจดทำผิดพลาดไม่จำเป็นต้องเสแสร้งเหมือนพวกเธอเป็นผู้บริสุทธิ์อีกแล้ว

นั่นแหละสิ่งที่เจดและเบลเป็น พวกเธอไม่ใช่ผู้ต้องสงสัยหรือเยาวชนที่ถูกคุมขังระหว่างรอพิจารณาคดี แต่เป็นเด็กผู้หญิงสองคนที่ร่วมกันฆ่าโคโลอี้ ทั้งคู่กลายเป็นปีศาจไปแล้ว

มากิลล์เหลียวมองด้านหลัง เมื่อไม่เห็นผู้บังคับบัญชาอยู่แถวนี้จึงลดเสียง
ลง

“สมน้ำหน้า นังเด็กเวอร์” เธอพูดเสียงลอดโทรศัพท์ “ถ้าฉันเป็นคนตัดสิน
ความผิดครั้งนี้ละก็ ฉันจะให้เอาโทษประหารกลับมาใช้กับพวกแกแน่”

SAMPLE

1

ปี 2011

มาร์ตินดูนาฬิกาข้อมือ ตอนที่เกือบสี่ทุ่ม อีกไม่นานก็จะถึงเวลาทำงานของเธอ แสงไฟนีออนบนรถไฟเหาะในสวนสนุกพินน์แลนด์ดับลง พร้อมกับแสงไฟฮาโลเจนสว่างจ้าเป็นสัญญาณบอกสวนสนุกปิดแล้ว เหมือนโล่คุ้มภัยที่ยังเล่นไม่เลิกกลาย ๆ ทั้งยังช่วยให้พนักงานทำความสะอาดเห็นหมากฝรั่งที่ถูกคายทิ้ง คราบน้ำอัดลม และคราบซอสมะเขือเทศ อีกเดี๋ยวเธอจะเข้าไปเปลี่ยนชุด เธอเคร่งครัดเรื่องเวลาทำงานไม่ต่างจากพนักงานคนอื่น ๆ แต่จะเอื่อยเอื่อยเล็กน้อย ตอนเริ่มงาน เธอต้องถอดเสื้อผ้าของตัวเองออกแล้วสวมชุดพนักงานทำความสะอาด

หลังจากโดนหญิงสาวตัดขาดเขาก็รู้สึกเดือดดาลขึ้นเรื่อย ๆ เธอไม่ยอมรับสายและไม่โทรกลับ ในแต่ละวันที่ผ่านไปมีเพียงความว่างเปล่า เธอจะคิดถึงเขาบ้างไหม มาร์ตินไม่ได้แตะโทรศัพท์มาสัปดาห์แล้ว สุดท้ายทนไม่ไหวจึงหยิบมันมาส่งข้อความหาเธอ

รับสายหน่อยเถอะ อย่าเมินใส่ผมแบบนี้

เขามองหน้าจอขณะข้อความกำลังถูกส่งไป

ระหว่างนั้นมีสาว ๆ กลุ่มหนึ่งที่มาฉลองสะโลตหยุดยืนตรงถนนเบื้องล่าง เขารู้เพราะพวกเธอตะโกนสุดเสียงว่าเข้าสู่ประตูวิวาร์ ท่อนหนึ่งในเพลงโกอิ่ง หู เดอะ ซาเฟล ไม่ก็ร้องว่าวันดี ๆ สำหรับการแต่งงานซึ่งมาจากเพลงไวต์ เวดดิง

เสียงก็รึดกรัดดังประสานกับเสียงหัวเราะคิกคัก ดูเหมือนจะมีใครบางคนหล้ม มาร์ตินลุกจากเตียง เดินไปที่หน้าต่าง แง้มผ้า màn แล้วมองออกไป เห็นหญิงสาวแปดคนท่าทางเมามาย ว่าที่เจ้าสาวซึ่งสวมผ้าคลุมหน้า ผืนสีนํ้าพร้อมแปะสติ๊กเกอร์มือใหม่หัดขับลงไปนอนแอ้งแม้งบนพื้น เธอคงล้มคะมำ เพราะรองเท้าส้นสูงหกนิ้วและบันท้ายอวบอัด กระโปรงสั้นทรงสอบเล็กขึ้นมา หน้าท้องกระเพื่อมอยู่เหนือขอบกระโปรง หน้าอกล้นทะลักจากคอเสื้อคว้านลึก เพื่อนสองคนช่วยกันจุดเทียน ส่วนคนอื่น ๆ ยืนเซไปเซมาพาลางที่ไม่ซุ่มมือและหัวเราะลั่น ผู้หญิงหนึ่งในนั้นสวมเสื้อเกาะอกลายทางกับกางเกงขาสั้นรัดตัว ใส่ต่างหูห่วงยักษ์ กำลังถือขอไฟแช็กจากหนุ่ม ๆ ที่เดินผ่าน

แม่สาวเสื้อเกาะอกดูจะโชคดี เพราะในเมืองเล็ก ๆ แห่งนี้มักมีพวกหนุ่ม ๆ ขบถน้อยมาฉลองสะโลตกันทุกสุดสัปดาห์ ส่วนใหญ่จะเป็นคนที่ไม่มีความพอปรารถ หรือไม่ได้รับอนุญาตให้ลงงานไปตีเมฆเกรี้ยวจนเมาหัวทิ่มที่สเปน พวกเขาหยุดเดิน ชายคนหนึ่งยื่นไฟแช็กจุดบุหรี่ให้เธอแล้วร่วมวงสนทนาด้วยไมลี เรียกว่าตะโกนคุยกันน่าจะเหมาะกว่า คนพวกนี้คงหุฟงไปแล้ว ประสาทการรับรู้ก็น่าจะถูกทำลายเพราะเหล้า ยาอี และโคเคนที่เดี๋ยวนี้ราคาถูกกว่าบุหรี่เสียอีก

ว่าที่เจ้าสาวเริ่มทรงตัวขึ้นได้อีกครั้ง เธอเดินโซเซหรือไมก็เสแสร้งแก่งทำก่อนเข้าไปซบไหล่ผู้ชายคนหนึ่งในกลุ่ม ๆ มาร์ตินเห็นมือชายคนนั้นลုပ်ไล่ลงไปถึงกระโปรงตัวสั้นแล้วหายไปทางด้านหลัง หญิงสาวหัวเราะคิกคัก ทำเป็นปิดมือเขาออกไม่จริงจังกนักพลางทำตาเจ้าชู้ใส่ เขาจึงยอมซกมือกลับ จากนั้นกลุ่มหนุ่มสาวก็พากันมุ่งหน้าสู่ยานไนต์คลับ

แม่สาวเสื้อเกาะอกเดินรั้งท้าย เธอเอนตัวพิงหน้าต่างโชว์สินค้ำของร้านหนึ่งและคุยกับผู้ชายที่จุดไฟแช็กให้ โดยไม่ได้สังเกตว่าเพื่อน ๆ เดินลับมูมถนกันไปหมดแล้ว เธอตั้งเลื้อยลงเผยให้เห็นหน้าอกอะร้อร่วม ปิดผมที่ปรกตาออก

พร้อมกับส่งยิ้มยั่วยวนและตะแคงเขาเบา ๆ นี่แหละวิธีหาหุ่นนอนของผู้ชาย
ยุคนี้ ไม่จำเป็นต้องเลี้ยงเหล่าสาวอีกต่อไป แค่นี้ยิ้มไฟเซ็กซี่เธอก็ยอมให้แถม

มาร์ตินดึงผ้ามาปิด หันกลับสู่ความมืดสลัวภายในห้อง รู้สึกหดหู่
ชอบกล เขาไม่เข้าใจโลกใบนี้เลย บางครั้งก็เหมือนคนพวกนั้นจิตใจเดิมเฝื่อน
อยู่บนถนนหน้าห้องพักเขา ตอกย้ำว่าเขาไม่มีวันได้ใช้ชีวิตแบบนี้ และถ้าเขา
พยายามจะเข้าไปร่วมด้วย สาว ๆ เหล่านั้นก็คงพากันวิ่งหนีไปยังถนนอีกฟาก
สำหรับเขาเมืองวิทเมทที่ช่างไม่น่าอยู่เอาเสียเลย ตอนที่แม่จากโลกนี้ไปและ
มาร์ตินกำหนดชะตาชีวิตตัวเองได้ เขาคิดว่าชีวิตต่อจากนี้คงเป็นไปตามที่ใจฝัน
แต่แล้วกลับพบว่าต้องมานั่งมองชีวิตแสนสุขของคนอื่นแทนเสียนี้

นี่กว่าที่นี้จะเห็นแดนสวรรค์ซะอีก มาร์ตินคิดขณะเปิดไฟบนเพดาน เขา
นึกย้อนไปถึงวัยเด็ก ตอนที่ครอบครัวยกโขยงกันมาเที่ยวจากเมืองบรอมมิช
เขาได้กินของว่างยามบ่ายแสนอร่อย ได้เห็นเครื่องเล่นหอคอยกระดานลิ้น
ตั้งตระหง่านอยู่บนสะพานท่าเรือ มันเป็นสิ่งปลูกสร้างที่สูงที่สุดเท่าที่เขาเคยเห็น
นั่นแหละเหตุผลที่เขากลับมาที่นี่ มันมีทั้งความทรงจำดี ๆ และความหวัง
มากมาย แต่ตอนนี้เขาแทบไม่กล้ามองทางเข้าร้านค้าต่าง ๆ เวลาเดินผ่านด้วยซ้ำ
กลัวจะเห็นภาพโคเฟอร์กำลังกระแทกกระทั้นใส่ตรงหว่างขาของลินซีดอร์วิน
ขณะที่เขาทำได้เพียงยืนดูอยู่ห่าง ๆ เพราะไม่เคยเป็นที่ต้องการ

เธอยังไม่ตอบข้อความ มาร์ตินรู้สึกเจ็บแปลบราวกับมีเข็มพันพันทิ่มแทง
บนผิวหนัง เธอคิดว่าตัวเองเป็นใครกัน

เขาโยนโทรศัพท์ลงบนเตียงแล้วเปิดทีวีดูข่าวช่องบีบีซี ในใจก็คิดอย่าง
เด็ดขาด แจ็คก็ คุณไม่มีสิทธิทำกับผมแบบนี้ ถ้าสุดท้ายคุณก็เหมือนผู้หญิง
คนอื่น ๆ แล้วทำไมต้องแกล้งทำตัววิเศษเลิศเลอด้วย

เสียงกรีดกรีดดังมาจากถนนเบื้องล่างอีกครั้ง มาร์ตินรีบเร่งเสียงทีวีให้
ดังสุด แม้มองไม่เห็นด้วยตาหรือไม่อาจจับต้องได้ แต่รู้ดีว่าความขุ่นเคืองกำลัง
ก่อตัวอยู่ภายใน เขาไม่อยากออกไปข้างนอก แต่ถ้าแจ็คก็ยังไม่ตอบข้อความ
ก็คงไม่มีทางเลือก เหมือนที่แม่พร่ำสอนเสมอมา สิ่งสำคัญที่สุดในชีวิตคนเรา
คือการพยายามอย่างไม่ลดละ และมาร์ตินรู้ดีว่าเขาเป็นคนมีความพยายาม
มากกว่าใครทั้งหมด

2

แอมเบอร์ กอร์ดอนต้องเก็บกวาดตู้เก็บของหายลับตาทีละครั้ง เธอชอบงานนี้มาก ชอบที่ได้จัดการเรื่องค้างคา แม้จะแค้นตัดสินใจว่าถ้าไม่มีใครกลับมาเอาของที่หายภายในเก้าเดือน แสดงว่าพวกเขาจะไม่กลับมาเอาแล้ว แต่นั่นละความน่าตื่นเต้น เธอสนุกเมื่อได้สงสัยใคร่รู้หรือตามติดชีวิตคนอื่นเงิบ ๆ ขณะเดียวกันก็รู้สึกประหลาดใจกับข่าวของเหล่านั้น ทั้งฟันปลอม ต่างหูเพชร และไดอารี่ เจ้าของคงไม่ทันสังเกตว่ามันหายไป ไม่ก็คิดว่ามันไม่มีค่าพอจะกลับมาเอาคืน และสิ่งที่ทำให้เธอรู้สึกดีที่สุดคือการแจกของขวัญ สำหรับพนักงานทำความสะอาดของพินน์แลนด์ ดูเหมือนคืนวันอาทิตย์จะกลายเป็นคืนแจกจ่ายข่าวของราวกับได้ฉลองคริสต์มาสก่อนใคร

คืนนี้มีแต่ของดี ๆ ซะด้วย ทั้งร่มหลายคัน ก้อนหินที่ทำเป็นของที่ระลึก พวงกุญแจที่เขียนว่าของฝากจากวิทเมทท์ สร้อยข้อมือหุหรูประดับจี้ห้อยรูปหัวใจกับกามเทพจิว เครื่องเล่นเพลงเอ็มพีสามรุ่นเก่าแต่ยังใช้งานได้ แถมมีเพลงให้ฟังเพียบ ขนมเยลลี่ห่อฮารีโอบหนึ่งห่อใหญ่ และบัตรโทรศัพท์ระหว่างประเทศที่ยังไม่ถูกแกะใช้อีกหนึ่งใบ แอมเบอร์ยิ้มกริ่มเมื่อเห็นบัตรนั้น รู้ทันทีว่าใครจะได้ใช้ประโยชน์จากมัน เธอนึกขอบคุณเจ้าของบัตรที่ไม่มีทางรู้ตัวว่าคืนนี้จะทำให้ชาวเซนต์ลูเชียคนหนึ่งมีความสุขมากแค่ไหน

แอมเบอร์ดูนาฬิกา เมื่อเห็นว่าถึงเวลาพักเบรกเธอก็ถือตู้เก็บของหายไว้ตามเดิม ก่อนหย่อนสิ่งของที่ได้ลงในกระเป๋าสะพาย แล้วเดินตัดลานสว่างจ้าไปยังร้านขายขนมและเครื่องดื่ม

โมเสสสูบบุหรี่อีกแล้ว และเจ้าตัวก็รู้ว่าเธอรู้เรื่องที่เขาสูบ ตอนนั้นไม่ว่าจุดไหน ในพินน์แลนด์ต่างก็มีป้ายห้ามสูบบุหรี่ เพราะงั้นแค้ได้กลิ่นนิดเดียวก็รู้ทันที ถึงอย่างนั้นโมเสสก็ยังชอบแหกกฎแล้วรอดูว่าจะเกิดอะไรขึ้น แต่ทั้งเขาและเธอ อยู่ในชั้นที่สงบศึกกันได้โดยไม่ต้องทู่เมียง ในความคิดแอมเบอร์บางครั้งการ โต้เถียงก็คุ้มค่า แต่บางครั้งก็เปลืองน้ำลายเปล่า กรณีโมเสสถือเป็นอย่างหลัง ถึงยังไปเขาก็เป็นพนักงานที่ติดคนหนึ่ง พอเริ่มเช้าวันใหม่ภายในร้านจะ สะอาดสะอ้านพร้อมด้วยกลิ่นเลมอนหอมสดชื่นอบอวลไปทั่ว

แอมเบอร์ผลักประตูเข้าไปในห้องพักเบรก อีกฝ่ายสะดุ้ง รีบทิ้งก้นบุหรี่ ลงในกระป๋องได้กตรงหน้าทันที เธอกลั่นยิ้มเมื่อเห็นเขาทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้ ขณะ เดียวกันก็ทำเป็นไม่เห็นเธอ แอมเบอร์จ้องเขาด้วยสายตาดู ๆ พลางยิ้มอย่าง รู้ทันเหมือนทุกครั้ง ชีวิตคนเราก็บแบบนี้แหละ สมรู้ร่วมคิดกันบ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ และเธอเพิ่งตระหนักว่าการเป็นหัวหน้าทำให้เกิดเหตุการณ์แบบนี้มากกว่าเดิม เสียอีก

ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในพินน์แลนด์แทบไม่เคยรอดพ้นสายตาแอมเบอร์ไปได้ แม้จะมีคนไม่ปฏิบัติตามกฎบ้าง แต่ถือเป็นเรื่องหุยมหิมที่ไม่น่ากังวล เช่น แจ็คก็ เจคอบส์ผู้มักอู้งานทุกครั้งทีไรศัพท์ดัง แต่เป็นคนมีอารมณ์ขันและช่วย ใ้บรรยากาศในที่ทำงานครึกครื้น หรือเบลสซิด ออนกอมที่มาถึงร้านคนแรก และกลับคนสุดท้ายทุกวัน แต่ในเวลาว่างชอบกินแรงเพื่อนตลอด ส่วนอีกคน ไม่พูดถึงไม่ได้ โมเสสไล่ละ รายนี้เหมือนมีกระเพาะเหล็ก กินทุกอย่างที่ขวางหน้า แต่วางใจได้ว่าเขาจะซัดครบสกปรกที่ลูกค้ำทิ้งไว้ให้สะอาดเอี่ยม บางครั้งเป็น สิ่งที่เกินทนและไม่มีเพื่อนร่วมงานคนไหนกล้าทำด้วยซ้ำ

ตอนนี้ภายในห้องค่อนข้างแออัด พนักงานกะกลางคืนต่างมารวมตัวกัน ในช่วงพัก มีทั้งพวกหน้าใหม่และพวกที่พูดภาษาอังกฤษกระต่อนกระแต่นจน ต้องสื่อสารด้วยภาษามือ แอมเบอร์รู้ว่าการปิดกวาดเซ็ดถูร่องรอยสกปรก ที่ลูกค้ำทำไว้เป็นเรื่องน่าเบื่อ เพราะงั้นถ้าการได้นั่งพักและกินโดนัทเหลือ ๆ จะช่วยให้พวกเขารู้สึกหายเหนื่อยขึ้นบ้าง เธอก็ไม่อยากจู้จุกจิกเกินไป

ตราบดีที่งานเสร็จก่อนหมดกะ เธอจะไม่จ้ำจี้จ้ำไชพวกเขาเรื่องจัดสรร เวลาทำงาน ใ้ว่าซูซานน์ ออดดีหรือผู้บริหารคนไหนจะสลัดผ้าห่มราคาแพงแล้ว

ลงจากเตียงมานั่งเฝ้าคนเหล่านี้เสียเมื่อไหร่ นี่แหละข้อดีของการทำงานกะกลางคืน
ขอแค้นงานเสรีก็ไม่มีใครสนหรอกว่าพนักงานคนไหนทำหรือทำยังไง

โมเสสหน้าเฉือน ตาสีเข้มฉายแววสงสัยเมื่อเห็นแอมเบอร์เดินเข้ามาหา
ที่โต๊ะ คงคิดว่ายังไงก็โดนดูแล ถึงจะรู้จักกันมาหลายปี แต่พอเธอได้เลื่อน
ตำแหน่ง ทั้งเขาและคนอื่น ๆ ก็มองเธอด้วยความหวาดระแวง ยิ่งแอมเบอร์
ส่งยิ้มให้พวกเขายิ่งระแวงกว่าเดิม เธอแค้นหัวเราะทั้งที่รู้สึกเสียใจนิดหน่อย
“อย่าคิดมากน้า โมเสส ฉันมีของมาให้เนาะ”

แอมเบอร์หยิบบัตรโทรศัพท์ที่ออกมาจากกระเป๋าแล้วยื่นให้ “คืนนี้ฉันต้อง
โละของในตู้เก็บของหาย” เธอบอก “รู้สึกจะมีเงินอยู่ในนี้ราว ๆ ยี่สิบปอนด์ได้
ฉันคิดว่านายอาจจะอยากโทรหายาย”

จากความหวาดระแวงเปลี่ยนเป็นความซาบซึ้งใจ ยายของโมเสสอยู่ที่
เมืองแคลสตรัส ประเทศเซนต์ลูเชีย ช่วงหลังมานี้เธอล้มป่วยและคงมีชีวิตอยู่ได้
อีกไม่นาน แอมเบอร์รู้ว่าโมเสสไม่มีเงินพอจะซื้อตั๋วเครื่องบินกลับไปร่วมงานศพ
เพราะงั้นอย่างน้อยการคุยโทรศัพท์ทั้งกันเป็นครั้งสุดท้ายอาจช่วยบรรเทาความ
เจ็บปวดจากการสูญเสียได้บ้าง

“ขอบคุณนะ แอมเบอร์” เขาก็ยิ้มกว้าง “ขอบคุณมาก ฉันซึ่งใจเธอ
จริง ๆ”

แอมเบอร์พูดพลางสะบัดผม “เรื่องเล็กน้อยน้า ฉันไม่ได้ลำบากอะไร
เลย” เธอเดินต่อ ถึงอย่างนั้นทั้งเธอและคนอื่น ๆ ต่างรู้ว่านั่นไม่ใช่ความจริง
เสียทีเดียว หัวหน้าคนก่อนทำราวกับว่าของหายเป็นรางวัลพิเศษส่วนตัว แต่
แอมเบอร์ทำแบบนี้ไม่ได้ ตั้งแต่ทำงานมาเธอไม่เคยได้ค่าจ้างสูงขนาดนั้นมาก่อน
และคงรู้สึกผิดมากถ้าจะสูบสิ่งของเหล่านั้นไว้กับตัว ขณะที่ลูกน้องต้องดำรงชีวิต
ด้วยค่าแรงขั้นต่ำ พวกเขาไม่ใช่แค่พนักงาน แต่เป็นเพื่อนพ้อง ถ้าเธอเริ่ม
แบ่งชนชั้นในที่ทำงาน อีกไม่นานคนพวกนี้ก็คงเมินใส่เธอเวลาเจอกันข้างนอก
แอมเบอร์ให้สร้อยข้อมือกับจูเลีย เคิร์กลิส เด็กสาวร่างบางวัยสิบแปดปีที่ชอบเขียน
ขอบตาดำปัด เธอคิดมาตลอดว่าอีกฝ่ายน่าจะต้องการปกปิดดวงตาซ้ำ ๆ ก่อน
เดินต่อไปยังเคาน์เตอร์

เธอริชฮาโล่ถ้วยแล้วเติมน้ำตาลสองช้อน พลังมองจันมีฝาครอบที่อยู่
ในตู้กระจกสำหรับโซลีนค้ำ งานนี้มีสิ่งตอบแทนพิเศษอยู่บ้าง หนึ่งในนั้นคือ
อาหารที่ขายไม่หมด แอมเบอร์คิดว่าพนักงานบางคนอาจประท้วงชีวิตด้วยการกิน
ขนมปังแฮมเบอร์เกอร์ที่เกือบจะเหม็นหืน ใส่กรอกรสชาติแย่มาก พายใส่กรอก
และมันฝรั่งทอดเย็นชืด บางที่ผักผลไม้เพียงอย่างเดียวที่ร่างกายได้รับอาจมีแค่
ซูปมะเขือเทศกระป๋องกับพายแอปเปิล

แอมเบอร์ไม่รู้สึกรำคาญ แค่อยากยืดเวลาพักระหว่างทำบัญชี ก่อนเริ่ม
ทำความสะดวกสถานที่หนึ่งซึ่งตั้งใจจะตัวเอง เพราะไม่ไว้ใจให้ใครทำ เธอ
กวาดตามองจันใส่โคโคนและคุกกี้ช็อกโกแลตชิพที่นุ่มแล้ว เบลลซิดบ่นพิมพ์ทำ
อยู่ข้างหลังด้วยภาษาอังกฤษสำเนียงแอฟริกา

“ฉันไม่เข้าใจ” เบลลซิดพูด “พวกเขาเป็นบ้าอะไรกัน ทำตัวเหมือนเป็น
ลัทธิวุ้นแหละ”

แอมเบอร์เลือกแซนด์วิชสลัดแฮมซึ่งขายเหลือจากเมื่อวาน ใส่แฉะ แฉะ
ขนมปังก็แข็งอย่างกับไม้กระดาน แต่ตรงนี้ไม่มีตัวเลือกของความมากนัก และ
เธอยังไม่มีอารมณ์จะกินของหวานด้วย

“มีอะไรเธอ เบลลซิด” แอมเบอร์ถามพลางหันไปมองสองสาว

แจ็กก็ซัดกาแฟหมดถ้วยก่อนตอบ “เบลลซิดเจออีอีกกองนะสิ”

“อะไรนะ” แอมเบอร์นั่งลงแล้วแกะห่อแซนด์วิช “บนรถหมุนนะเธอ”

เจ้าตัวพุกหน้าอย่างไม่สบอารมณ์ “บนเบาะเลย ฉันไม่เข้าใจจริง ๆ ว่า
ทำไปได้อย่างไร พวกเขาต้องถลกกางเกงแล้วนั่งยอง ๆ นะ”

แจ็กก็พูดเสียงเรียบ “พวกเขาอาจจะทำตอนที่รถกำลังหมุนก็ได้”

“นั่นมันแย่มากจริง ๆ” แอมเบอร์บอก “เธอจัดการได้ใช่ไหม เบลลซิด
หรืออยากให้ฉัน...”

“ไม่ต้องหรอก” เจ้าตัวตอบ “โมเสสจัดการให้เรียบร้อยแล้ว แต่ก็
ขอบคุณนะที่เธออยากช่วย”

“ดีจริง ๆ ที่เราไม่มีเสสอยู่ด้วย” แจ็กก็พูด พลันมือถือที่วางอยู่ข้างกาย
ก็ส่งเสียง

“ให้ตายเถอะ” ทาเดอูซตั้งตัวเองออกจากภวังค์เมื่อได้ยินเสียงโทรศัพท์ “โทรมาตอนตีสองครึ่งนี่นะ ใครเขาโทรหาคนอื่นตอนตีสองครึ่งกันบ้าง เธอเป็นผู้ชายเยอะจริง ๆ”

แจ๊คก็ทำเสียงจี้จี้ “ใช้ซะทีไหนล่ะ” ว่าแล้วก็หยิบมือถือขึ้นมาดูก่อน นึกหน้า “บ้าเอ๊ย”

แอมเบอร์กัดแซนดีวิช แม้มันจะหึ่งเย็นซี้ดและเฉะ แต่พอกินแล้วกลับ รู้สึกดีอย่างประหลาด “มีอะไรเธอ”

แจ๊คก็เลื่อนโทรศัพท์ให้ดู ทาเดอูซชะงักหน้าอ่านข้อความบนจอ

คุณอยู่ไหน อย่าทำแบบนี้นะ โทรหาผมเดี๋ยวนี้!

“ดูเขาหมกมุ่นกับเธอมาก” ทาเดอูซออกปาก

“โรคจิตล่ะสิไม่ว่า” แจ๊คก็บอก

ทาเดอูซมองอีกฝ่าย ไม่มีแววตำหนิในสายตา “มีคนตามติดเธอเธอ”

หญิงสาวเงยหน้ามาตอบ “ถ้าเป็นแบบนี้ฉันจะดูมีค่าขึ้นมาหรือเปล่านั้นแหละ”

ทาเดอูซยกไหล่ ไบหน้าตอบคล้ายหมาป่าของเขาทั้งชวนมองและไม่นำเข้าใกล้ในเวลาเดียวกัน

เบลสซิดถามอย่างกังวล “เขาเป็นใครเธอ”

“ก็แค่...ไอ้ทุเรศเง่าคนหนึ่ง ฉันเคยเดทกับเขาสองครั้ง”

และคงมีอะไรกันด้วย แอมเบอร์คิดแต่ไม่ได้พูดออกไปขณะเลื่อนโทรศัพท์คืน เธอเรียนรู้มานานแล้วว่าอย่าด่วนตัดสินคนอื่น โดยเฉพาะการพูดออกมาดัง ๆ

“เธอไม่ได้ตอบกลับไปใช่ไหม” เบลสซิดถาม “เธอไม่ควรตอบนะ แจ๊คก็”

เจ้าตัวส่ายหน้า “ไม่ล่ะ ฉันจะไม่ตอบเด็ดขาด ฉันโง่เองที่ยอมตามใจเขาในตอนแรก แต่ตอนนี้ขอลาขาด ฉันยอมเด็ดด้วยครั้งที่สองก็เพราะสงสารที่ครั้งแรกหมอนั่นนกกเขาไม่ซึ้นนะ”

“แจ๊คกี้!” เบลลซิดร้องเสียงหลงเพราะไม่ชอบฟังอะไรแบบนี้ ถึงอย่างนั้น ก็ไม่ได้ลุกหนี “เธอไม่ควรตอบข้อความเขา แล้วก็ระวังตัวให้มาก ๆ ด้วย มีผู้หญิงโดนฆ่าตายไปแล้ว เธอก็รู้นี้”

“ไม่ต้องห่วงนะ” แจ๊คกี้ว่า “เขาไม่ใช่ฆาตกรต่อเนื่องสติแตกซะหน่อย อย่างมากก็แค่ไอ้ที่มันน่ารำคาญ”

“อย่าทำพูดเล่นไป” เบลลซิดเตือน “ปีนี้ในวิตเมาท์มีเด็กสาวตกเป็นเหยื่อ สองรายแล้ว ทั้งที่พวกเธอแค่ออกไปใช้ชีวิตปกติ อีกอย่างเธอไม่รู้อะไรเกี่ยวกับ หมอนี่เลย แจ๊คกี้”

“ฉันไม่ได้พูดเล่น เบลลซิด”

อีกฝ่ายส่ายหน้า “ก็ดีแล้ว ฉันไม่เข้าใจจริง ๆ ว่าทำไมใครต่อใครถึงดู ไม่สะทกสะท้านกับเรื่องนี้”

“เพราะเด็กสาวสองคนนั้นไม่ใช่คนแถวนี้ไงล่ะ แค่นั้นแหละ” ทาเดอซแสดงความเห็น

“ถ้านายคิดแบบนี้ก็แย่มากนะ” เบลลซิดว่า

“แต่มันเป็นความจริง” ทาเดอซโต้ “คนแถวนี้ไม่มีใครรู้จักพวกเธอ เพราะมันไม่ถือว่าเกิดเรื่องกับชาวเมืองของเรา”

“แต่พวกเธอเป็นคนเหมือนกับเรา” เบลลซิดโต้กลับ

“ใช่ เป็นคน” แจ๊คกี้พูดแทรก “แต่ไม่ใช่คนของเรา เพราะถ้าเป็นใครสักคนในเมืองนี้ละก็เราคงกลัวจนไม่กล้าออกจากบ้านแน่ โชคดีที่พวกเธอเป็นคนนอก ฉันคิดอย่างนี้นะ”

เบลลซิดส่ายหน้า ไม่อยากเชื่อว่าจะได้ยินอะไรแบบนี้ “เธอนี่ใจดำซะมัด แจ๊คกี้”

“ฉันคิดตามหลักเหตุผลต่างหากล่ะ” แจ๊คกี้ทำถ้อยคำมาแก้ตัว

“ว่าแต่ว่าเรื่องเธอกับเขาคาไรคาซังมานานแค่ไหนแล้ว” เบลลซิดถาม “กับผู้ชายคนนี้นะ”

หญิงสาวถอนหายใจแล้ววางโทรศัพท์ “ก็นานอยู่ นานแค่ไหนนะ แอมเบอร์ ราว ๆ หกเดือนได้ไหม”

“ไม่รู้สิ” แอมเบอร์ตอบ “ฉันจะไปรู้ได้ยังไง”

แจ๊คก็ทำปากย่น “งั้นเหอ แต่เขาเป็นเพื่อนเธอนะ”

นี่ถือเป็นข่าวใหม่สำหรับแอมเบอร์ “ว่าไงนะ”

“มาร์ติน แแบ็กซอร์”

แอมเบอร์รู้สึกคุ้น ๆ ชื่อแต่นึกไม่ออกจึงส่ายหน้า รู้สึกเลยว่าตัวเองกำลังทำหน้านิ้วคิ้วขมวด “ใครกัน”

“วันเกิดวิก”

“วันเกิดวิกเหอ น้ันมันหลายเดือนแล้วนะ”

“ก็ใช่ละสิ”

แอมเบอร์ส่ายหน้าอีกรอบ ยอมรับว่าจำเหตุการณ์ในวันเกิดวิกไม่ค่อยได้ โดยเฉพาะใครทำอะไรบ้าง

“ให้ตายเถอะ” แจ๊คก็พูด “เมื่อไหร่ฉันจะสลัดไอ้ที่มันนั่นได้สักที วิกไปเอาคนบ้า ๆ แบบนั้นมาเป็นเพื่อนได้ยังไง”

แอมเบอร์นึกย้อนกลับไป ค่ะวันเสาร์ที่ผับ ไม่เชิงว่าเป็นงานปาร์ตี้ แต่กลุ่มเพื่อนออกมาสังสรรค์กันมากกว่า วิกอารมณ์ดี นั่งโอบไหล่เธอทั้งคืนพลางตีมือหลังสมิ์คัก และไม่ว่าอะไรสักคำเมื่อเธอตีมือไหนขาแบบไม่หวานเป็นแก้วที่สาม ค่ะน้ันทุกคนสนุกกันมาก จากความทรงจำเลือนรางแอมเบอร์จำได้ว่าช่วงหัวค่ำแจ๊คก็ตระกองกอดกับหนุ่มคนหนึ่ง ผู้ชายร่างเล็ก สวมเสื้อกันหนาวตัวหนา มีฮูด ให้ตายสิ เขาแต่งตัวแบบนั้นมาเที่ยวผับในคืนวันเสาร์นี่นะ แจ๊คก็คงซดเบียร์จนตาพร่ามัวแน่ ๆ ถึงได้ไปนิ้วเดียวกับผู้ชายคนนั้น

“อย่าโทษวิกเลย แจ๊คสิ เราไล่ใครออกจากผับได้ซะที่ไหนล่ะ เขาก็แค่ผู้ชายคนหนึ่งที่มาเที่ยว”

“ไม่ใช่” แจ๊คก็แย้ง “เขาบอกว่าวิก...”

แอมเบอร์เกือบจะยิ้มหยัน “แล้วเธอไม่คิดจะเดินไปถามวิกเลยเหอ”

“ก็ถ้าใครสักคนเตือนฉันละก็...”

“ถ้าเธอถามฉันคงเตือนอยู่เหอ วิกไม่น่าจะรู้ด้วยซ้ำว่าหมอนั้นชื่ออะไร เขาเป็นแค่ผู้ชายตัวเล็กทำทางแปลก ๆ ที่มาเที่ยวผับและเธอก็สลัดไม่หลุด”

“น้ันแหละที่ฉันอยากบอก” เบลสซิดพูดขึ้น “เธอต้องระวังตัว แจ๊คก็ จะเที่ยวหัวผู้ชายตามผับตามบาร์กลับบ้านไม่ได้”

แจ็กก็มองเพื่อนด้วยสายตาขุ่นเคือง “โซลี คนอย่างฉันคงไม่เหมาะจะไปโบสถ์ ขอบใจมากนะ แต่ฉันก็เป็นของฉันแบบนี้แหละ ตอนนั้นฉันคุยกับเขาเพราะสงสาร ไม่ได้คิดอย่างอื่นเลย”

“ช่างจิตใจดีซะจริง ๆ” ทาเดอูซประซัด

“ก็ฉันไม่ได้สัมผัสเหมือนแอมเบอร์นี่” เธอพูด “ใช้ว่าเราทุกคนจะเจอผู้ชายน่ารักและอบอุ่นแบบวิคเลียเมื่อไหร่”

“เธอควรแจ้งตำรวจ” เบลสซิดแนะนำ “ฉันพูดจริงนะ ถ้าผู้ชายคนนั้นยังรังควานไม่เลิกเธอควรทำอะไรสักอย่าง”

แจ็กก็หัวเราะ “นั่นสิ เขานำรำคาญเป็นบ้า”

“ถ้ามันทำให้เธอกังวลก็รีบแจ้งตำรวจซะ อย่าปล่อยไว้”

แอมเบอร์รู้สึกที่อยู่บ่อยครั้ง ในบรรดาพนักงานทั้งหมด คนที่ดูจะศรัทธาตำรวจอย่างแรงกล้าคงมีแต่เบลสซิดเท่านั้น หญิงผู้มาจากประเทศยูกันดา ซึ่งอยู่ทางตอนใต้ของทะเลทรายสะฮารา ทั้งยังยึดมั่นในศีลธรรมเสมอมา แอมเบอร์นึกถึงของขวัญชิ้นสุดท้ายขึ้นมาได้จึงล้วงหยิบในกระเป๋า ก่อนโน้มตัวไปหาเบลสซิดพลางลดเสียงลง “ฉันเจอไอ้ในตู้เก็บของหาย” เธอยื่นเครื่องเล่นเพลงเอ็มพีสามให้

“มันคืออะไรเธอ” เจ้าตัวถาม “ไม่น่าจะใช้ของที่ฉันทำหายนะ”

“เครื่องเล่นเพลงเอ็มพีสาม” แอมเบอร์บอก “เบเนดิกน่าจะชอบ ถึงจะไม่ใช่อีพอด แต่ก็ใช้ฟังเพลงได้เหมือนกัน”

“จริงหรือ” เบลสซิดดูตื่นเต้นมาก “ถ้าเอาไปขายคงได้หลายปอนด์แน่”

แอมเบอร์รู้สึกว่าการที่ความมั่นใจของเธอกลายเป็นเรื่องเล็กน้อยไปในพริบตา เธอรู้ว่าเบลสซิดใช้ชีวิตยากลำบากแค่ไหนในฐานะแม่เลี้ยงเดี่ยว ลูกชายของเบลสซิดไม่มีของเล่นมากมายนัก แอมบางชิ้นอาจดูไร้ค่าในสายตาเด็กคนอื่น ๆ ด้วยซ้ำ “ไม่มั่ง ไม่รู้สิ ฉันก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน แต่ในนี้มีเพลงแล้วนะ ลูกเธอน่าจะชอบ”

“ฉัน...” เบลสซิดเงยหน้ามอง น้ำตาคลอ “ฉันไม่รู้จะพูดยังไงดี”

“ฉันก็ไม่ต้องพูด แคร์ไปก็พอ”

